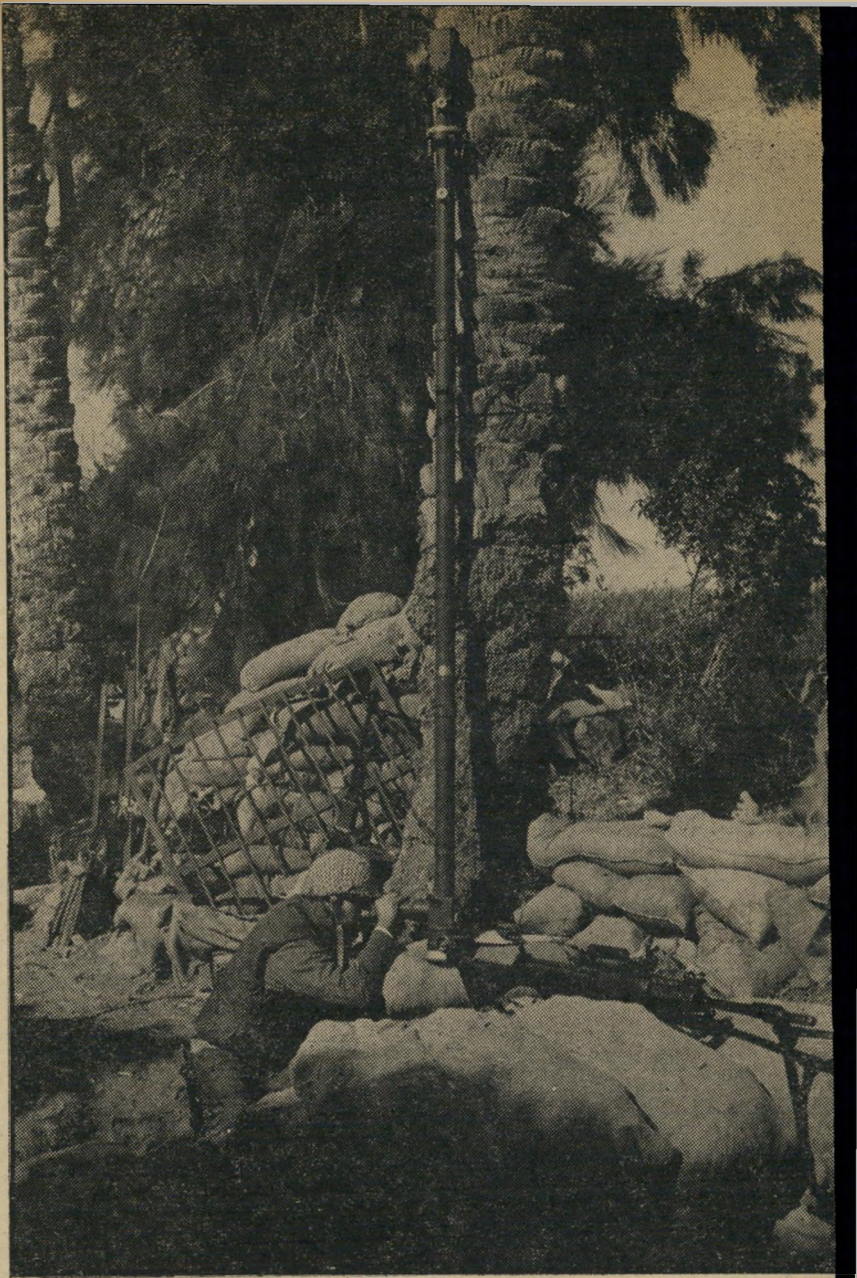

צוללת צהובה

היתה המצאה דימונית של הביטלס עד שהתממשה בקווי החזית ממערב-למזרח: פריסקופים של צוללות מופעלים לצרכי תצפית על רקע החולות הצהובים של המידבר. בתמונה נראה חייל ישראלי צופה אל עמדות המצרים דרך פריסקופ שניתן להגביהו עד לגובה של 15 מטר. אלה הם פריסקופים רוסיים המיועדים לצוללות, שהמצרים איתרו אותם כדי לצפות לפני המלחמה, אל מעוזי התעלה. מאז החלו המצרים לצלול לעבר "הקופים" הצופים עליהם מעל צמרות העצים, נלקחו פריסקופי השלל לשמש תחליף ל"קופים". החייל הנראה בתמונה יושב בתוך עמדת הפריסקופ, הוא איש המילואים דני רוטו.

שהיה חשוף לצליפות המצרים. המצרים פתחו בהרעשת מרגמות, וכפי שפורסם בעיתונים, היו לנו עשרה פצועים.

למחרת בבוקר ביקר במוצב שלנו קצין סיפור שהוא בא מפגישה עם המפקד המצרי, בתיווך האו"ם. המצרי דרש להסיר סיק את עבודת הטרקטור, והודיע כי יפ"ח תח באש כל פעם שיגלה אותו עובד. קצין האו"ם גיסה לתווך: "תעבדו גם אתם עם טרקטור", אמר למצרי. "היש" ראלים לא יתנגדו. זו אינה סיבה לחמם את הגבול."

"אבל לי אין טרקטור", השיב המצרי בזעם.

"כמעט רציתי להשאל לו את הטרקטור שלנו", סיפר לנו הקצין.

הפגישה נסתיימה ללא תוצאות, כשי המצרי עומד על דעתו שהוא יפגין אם הטרקטור יעבוד.

"מחר בבוקר הטרקטור מתחיל לעבוד במוצב שלכם", סיים הקצין את דיווחו.

חפירות

במקום חלומות

ה לנו דעיסוקינו, ולאט לאט גיי לנו שאנחנו נתונים במתח מור. זו לראשונה בחיינו שידענו מראש מתי נופגז. לכאורה, היינו צריכים להיות דווקא רגועים יותר, לדעת שיש לנו זמן להתכונן לפני ההפגזה.

אבל לא כך היה. לוא היו שואלים אוי תנו, היינו מעדיפים את המצב הקודם — אש פתאומית — על הכבוד המפוסקס לדעת מראש מתי נופגז. כשהלכתי לישון, לא יכולתי להירדם. רק חצי שעה לפני שחיתי צריך לקום

לתקשר. "איזה חלום מחורבן חלמתי", רטנתי לעברו.

"מה אתה חושב שאני עושה?" חשיב. "גם אני התעוררתי מחלום זוועה, והחלטתי להעביר את הזמן בחפירה." "מה חלמתי?" שאל אותי אחד החבר'ה בעמדת שמירה סמוכה.

סיחה באידיש

עם המצרים

ה למתי שאני מטייל בנחת בי רחוב, בעיר, כשלפתע עוצרת לידי מונית ומתוכה מונקים שלושה ביריירי גים. שניים מהם תופסים אותי והשלישי מתחיל להמטיר מכות על אפי. יש לו אג' רופן, שעשוי משום מה מצמר-גפן, אבל למרות זאת אני יכול להרגיש איך שאפי מתרסק בהדרגה.

"החלום היה ברור וחד, ואני כאילו ניצבתי מול עצמי, וראיתי איך גופי מכחיל ומתנפח כבלון, ורק האף מצטמק צם והופך לנקודה קטנה אדומה. התחלתי להחמוטט, ושקעתי לאט-לאט לריצפה." "החלום שלי היה לא פחות מטורף", אמר משה. "הייתי בראש הר גבוה, עם התמ"ק ביד, ואני מסתער למטה. רץ ורץ, ומסביב חושך. פתאום אני מרגיש שבעצם אני רץ לעבר תהום ללא תחתית, וככל שאמשיך לרוץ, לא אגיע לשום מקום."

למור עדון בעלי החלומות הצטרף עכשיו אי ציק: "חלמתי שאני יושב כתצפיתן על דקל. פתאום אני רואה ארבעה מצרים ליד העץ. אחד מהם שואל אותי מה שמי. עניתי לו באידיש.

"מה פתאום אידיש? אינני יודע. המצרי הניע ראשו לשלילה: 'עד שלא תדבר בעברית לא ניתן לך לרדת מהעץ'. אמר. 'קיללתי אותו. שוב פעם באידיש. פשוט שכחתי איך מדברים עברית. אז ארבעת המצרים לקחו את העץ, וכמו שאני יושב עליו רצו אותו עד למוצב שלהם ותקעו אותו שם בקרקע."

"התעוררתי כשהידיים שלי מסובכות בשמיכות ואני קפוא מקור."

להכניס

צורר למאהב

ה יה ברור לנו שאנחנו סובלים מכת של חלומות זוועה.

לאיציק היה גם חלום שני, אף יותר מדכא: "חלמתי שאני מושיב את הילדה שלי — שהיא בת שבע — על המושב האחורי של אופניים, ויוצא לטייל איתה בעיר.

"אני פוגש חבר, ונעצר לשוחח איתו. כשאני גומר לדבר איתו, אני מסתכל אחורנית, והנה הילדה איננה. 'תקפה אותי פלצות נוראה. מה לעי שות? ה'תחלתי לרוץ כמו מטורף, אבל לא מצאתי אותה. פחדתי לחזור הביתה, וכך המשכתי להסתובב כל הלילה בעיר

ד"ש מהעורר

על שקי-החול המבצרים את אחת מעמדות המגן במוצב הקדמי מול איסמעיליה, תלו חיילי המילואים את מכתבי הילדים שלהם שנשלחו מהעורף, כדי להתגבר על הנגעונים. אחד המכתבים מכיל ציור טנק עם המילה "שלום" המתנוססת מעליו. ציור זה מבטא את תחושת החיילים.

ולחפש את התינוקות. קמתי עם כאב ראש איום."

סיפורי-החלומות נמשכו גם בשיפורת חשנייה. אחד החלומות שאני זוכר, אבל שכחתי מי סיפר אותו, היה שהבחור חלם שהחבר'ה רומזים לו שאשתו בוגדת בו בעיר, כשהוא כאן במוצב. אז כשהוא מקבל את ה-48 שעות שלו, הוא עולה לארץ, ומוצא באמת את אשתו יושבת בבית-קפה עם גבר צעיר, חתיך, אינטי-לינגטי.

הבחור קיבל שוק לא נורמלי. לא ידעתי מה לעשות. סיפר. "הרגשתי ש-סוף העולם בא עלי. רגע חשבתי להכריז נים לבחור צרור מהעוץ, ורגע החלטתי להתתלק בשקט, ולהעמיד פנים שלא ראיי תי כלום."

האשה

שתתה נפט

ה חלמתי לסגת לשעה קלה. כדי לחשוב מה לעשות. אני גר בעיר בפנים הארץ, לא ליד הים, אבל פתאום ראיתי ים, בכיכר שבמציאות אין לידה שום ים. נוסאות-מטוסים ישראליות ענ קיות שטו לאורך החוף במהירות עצומה. אני זוכר שהציקה לי המחשבה איך הן יכולות לטוט כל-כך קרוב לחוף, הרי הן תעלינו על שירותן בסוף."

הוא החליט לגשת לאשתו, לראות איך היא תתנהג. היא קפצה משימחה כשראתה אותו. "הרגשתי שזו היתה שימחה אמרי תית", סיפר לנו. "היא הציקה לי את ה בחור בתור ידיד מהעבודה."

"היא התנהגה בטבעיות, וחשבתי שאולי אני סתם מדמה דברים בליבי, ואם אעשה סקנדל, אראה סתם טיפש-סוף-סוף מותר לאשה לדבר עם ידיד, לא?

"אבל החלטתי לעקוץ אותו. סיפרתי איפה אני נמצא ושאלתי אותו, מדוע הוא לא מגוייס."

"להפתעתי הוא ענה שהוא כן מגוייס, ושהוא נפצע ונמצא בחופשה. שאלתי אותו אם נפצע בתאונת דרכים, והוא אמר שהוא צנחן ונפצע במלחמה."

המשך החלום היה מעיק לא פחות. אשתו נפרדה מהידיד ויצאה לטייל איתו. היא נשבעה שהיא אהבת רק אותו ולא בגדה בו מעולם. "המשכתי להציק לה", סיפר לנו, "ופתאום היא רצה לעבר עג' לתנפט שעברה ברחוב, פתחה את הברז והתחילה לשות. עד שעצרתי אותה, היא כבר היתה מעולפת."

"הזעקתי אמבולנס, והתעוררתי לקול צפירות האזעקה שלו."

מיקלע

יורה מים

ע ם שחר, כשנכנסו לעמדות כוננות, המשכתי באיסוף חלומות הזוועה.

עכשיו הייתי בעמדה אחת עם איתן, גם לי היה חלום זוועה משלו. הוא ראה עצמו עומד על הר, כשכל המחלקה לצידו. הוא מחזיק מא"ג בידו, וממתין להתפורות הערפל, שכן אז יפתחו המצרים בהסתערות. הערפל נמוג, והמצרים אכן נתגלו ערוי כים ממול. אלא שהם היו ערוכים בצור רה מזורה, כמו חיילים במאה ה-19. הם עמדו חושפים בשטח פתוח, בשורות שור רות מסודרות, כאילו עמדו במיסדר. הם החלו מתקדמים בשורות ישרות, כשהמתופפים מכתבים להם את הקצב. איתן נתן פקודה לפתוח באש, ולחץ ב" עצמו על הדק המא"ג.

אולם המא"ג השמע צליל מור, כמו רובה אוויר, והקליעים שיצאו מהקנה היו טיפות-מים. המצרים המשיכו בינתיים בהתקדמותם, לפתע הם נעצרו, ומביניהם יצאו שני חברים של איתן מתקופת הקרי בוך: "מה אתה מסבן לנו את השכל עם המא"ג המחורבן הזה?" הם אמרו לו. "אתה לא רואה שהוא לא עושה עלינו שום רושם?"

לפחות הפעם, היו חלומות הזוועה, תוצאת המתח המצטבר — לשווא. הבר קר בא וחלף, והמצרים לא פתחו באש למרות שהטרקטור התחיל עובד עם שחר.

שכן שעה קלה לפני שהטרקטור התחיל בעבודה זומנה פגישת מפקדים גור ספת. בתיווך קציני האו"ם. הפעם, היא נשאה פרי, ושני המפקדים הגיעו לידי הבנה.

שמחנו על שההפגזה המתוכננת בוטלה. אבל חשימחה לא מחתח את תחלור מות מזכרוננו.